

III

(Akty przyjęte na mocy Traktatu UE)

AKTY PRZYJĘTE NA MOCY TYTUŁU VI TRAKTATU UE

DECYZJA RAMOWA RADY 2008/909/WSiSW

z dnia 27 listopada 2008 r.

o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 31 ust. 1 lit. a) oraz art. 34 ust. 2 lit. b),

uwzględniając inicjatywę Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rada Europejska na posiedzeniu w Tampere w dniach 15 i 16 października 1999 r. podkreśliła, że zasada wzajemnego uznawania powinna stanowić w obrębie Unii podstawę współpracy sądowej zarówno w sprawach cywilnych, jak i karnych.
- (2) W dniu 29 listopada 2000 r. Rada przyjęła, zgodnie z konkluzjami z posiedzenia w Tampere, program środków mających na celu wprowadzenie w życie zasady wzajemnego uznawania orzeczeń w sprawach karnych⁽¹⁾, w którym to programie wezwała do dokonania oceny potrzeby wprowadzenia nowoczesnych mechanizmów wzajemnego uznawania prawomocnie orzeczonych kar polegających na pozbawieniu wolności (środek 14) oraz w zakresie rozszerzenia stosowania zasady przekazywania osób skazanych w celu objęcia nią osób posiadających miejsce pobytu w państwie członkowskim (środek 16).
- (3) Program haski dotyczący wzmacniania wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w Unii Europejskiej⁽²⁾

wymaga od państw członkowskich sfinalizowania programu środków, w szczególności w dziedzinie wykonania prawomocnie orzeczonych kar pozbawienia wolności.

- (4) Wszystkie państwa członkowskie ratyfikowały Konwencję Rady Europy o przekazywaniu osób skazanych z dnia 21 marca 1983 r. Na mocy tej konwencji osoby skazane mogą być przekazane w celu odbycia pozostałej części kary wyłącznie do państw, których są obywatelami, oraz tylko wówczas, gdy wyrażą na to zgodę zarówno osoby skazane, jak i dane państwo. Protokół dodatkowy do tej konwencji z dnia 18 grudnia 1997 r., który pod pewnymi warunkami pozwala na przekazanie danej osoby bez jej zgody, nie został ratyfikowany przez wszystkie państwa członkowskie. Żaden z dokumentów nie nakłada zasadniczego obowiązku przejścia osób skazanych w celu wykonania kary lub zastosowania innego środka.
- (5) Prawa proceduralne w postępowaniach karnych stanowią kluczowy element zapewniający wzajemne zaufanie pomiędzy państwami członkowskimi w zakresie współpracy sądowej. Stosunki między państwami członkowskimi, które cechuje szczególne wzajemne zaufanie do systemów prawnych innych państw członkowskich, umożliwiają uznanie przez państwo wykonujące decyzji podjętych przez organy państwa wydającego. Dlatego też należy przewidzieć dalszy rozwój współpracy określonej w istniejących instrumentach Rady Europy dotyczących wykonywania wyroków w sprawach karnych, w szczególności w przypadkach, gdy wyrok w sprawie karnej dotyczy obywateli Unii, którzy zostali skazani na karę pozbawienia wolności lub środek polegający na pozbawieniu wolności w innym państwie członkowskim. Niezależnie od konieczności zapewnienia osobie skazanej odpowiednich zabezpieczeń, jej udział w postępowaniu nie powinien już dominować jego przebiegu poprzez wymaganie we wszystkich przypadkach jej zgody na przekazanie wyroku do innego państwa członkowskiego w celu jego uznania i wykonania orzeczonej kary.

⁽¹⁾ Dz.U. C 12 z 15.1.2001, s. 10.

⁽²⁾ Dz.U. C 53 z 3.3.2005, s. 1.

- (6) Niniejsza decyzja ramowa powinna być wprowadzana w życie i stosowana w sposób pozwalający na przestrzeganie zasad równości, sprawiedliwości i zasadności.
- (7) Artykuł 4 ust. 1 lit. c) zawiera przepis uznaniowy, który pozwala na przekazanie wyroku i zaświadczenia, na przykład w przypadkach nieobjętych ust. 1 lit. a) i b), do państwa członkowskiego, którego osoba skazana jest obywatelem, lub do państwa członkowskiego, w którym osoba ta mieszka i legalnie przebywa w sposób ciągły od co najmniej 5 lat i w którym zachowa prawo stałego pobytu.
- (8) W przypadkach, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. c), przekazanie wyroku i zaświadczenia do państwa wykonującego podlega konsultacji między właściwymi organami państwa wydającego i państwa wykonującego, a także wymaga zgody właściwego organu państwa wykonującego. Właściwe organy powinny uwzględnić takie czynniki, jak na przykład czas trwania pobytu lub powiązania z państwem wykonującym. W przypadkach gdy osoba skazana mogłaby być przekazana do państwa członkowskiego i państwa trzeciego na mocy prawa krajowego lub instrumentów międzynarodowych, właściwe organy państwa wydającego i państwa wykonującego powinny w ramach konsultacji rozważyć, czy wykonanie kary w państwie wykonującym lepiej posłuży resocjalizacji niż wykonanie w państwie trzecim.
- (9) Wykonanie kary w państwie wykonującym powinno zwiększać szansę na resocjalizację osoby skazanej. Chcąc się upewnić, że wykonanie kary przez państwo wykonujące ułatwi resocjalizację osoby skazanej, właściwy organ państwa wydającego powinien uwzględnić takie czynniki, jak na przykład więzi osoby skazanej z państwem wykonującym oraz to, czy traktuje ona to państwo jako miejsce, z którym łączą ją więzi rodzinne, językowe, kulturowe, społeczne, gospodarcze lub innego rodzaju.
- (10) Stanowisko osoby skazanej, o którym mowa w art. 6 ust. 3, może być przydatne zwłaszcza przy stosowaniu przepisów art. 4 ust. 4. Sformułowanie „w szczególności” zostało użyte w celu objęcia zakresem zastosowania również przypadków, w których stanowisko osoby skazanej zawierałoby informacje mogące mieć znaczenie w związku z podstawami odmowy uznania i wykonania. Przepisy art. 4 ust. 4 i art. 6 ust. 3 nie stanowią podstawy odmowy związanej z resocjalizacją.
- (11) Polska potrzebuje więcej czasu niż inne państwa członkowskie, by poradzić sobie z praktycznymi i materialnymi konsekwencjami przekazywania obywateli polskich skazanych w innych państwach członkowskich, szczególnie w świetle zwiększonej mobilności obywateli polskich na terenie Unii. Z tego powodu należy przewidzieć tymczasowe odstępstwo o ograniczonym zakresie zastosowania na okres maksymalnie pięciu lat.
- (12) Niniejsza decyzja ramowa powinna być stosowana odpowiednio również do wykonywania kar w przypadkach objętych art. 4 ust. 6 i art. 5 ust. 3 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi⁽¹⁾. Oznacza to między innymi, że bez uszczerbku dla przywołanej decyzji ramowej państwo wykonujące może sprawdzić, czy istnieją podstawy odmowy uznania i odmowy wykonania określone w art. 9 niniejszej decyzji ramowej, sprawdzając między innymi podwójną karalność, o ile złożyło ono oświadczenie na podstawie art. 7 ust. 4 niniejszej decyzji ramowej, jako warunek uznania i wykonania wyroku w celu stwierdzenia, czy należy wydać daną osobę, czy też wykonać karę w przypadkach objętych art. 4 ust. 6 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW.
- (13) Niniejsza decyzja ramowa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej i odzwierciedlonymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności w jej rozdziale VI. Żaden z przepisów niniejszej decyzji ramowej nie powinien być interpretowany jako zakaz odmowy wykonania orzeczenia, jeśli istnieją obiektywne przesłanki, aby przypuszczać, że kara została orzeczona w celu ukarania danej osoby ze względu na jej płeć, rasę, religię, pochodzenie etniczne, obywatelstwo, język, poglądy polityczne lub orientację seksualną albo że jej sytuacja może być niekorzystna z któregośkolwiek z tych powodów.
- (14) Niniejsza decyzja ramowa nie powinna uniemożliwiać żadnemu z państw członkowskich stosowania własnych przepisów konstytucyjnych dotyczących sprawiedliwego procesu sądowego, wolności stowarzyszania się, wolności prasy i wyrażania opinii w innych mediach.

(¹) Dz.U. L 190 z 18.7.2002, s. 1.

- (15) Niniejsza decyzja ramowa powinna być stosowana zgodnie z przyznanym w art. 18 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską prawem obywateli Unii do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich.
- (16) Niniejsza decyzja ramowa powinna mieć zastosowanie zgodnie z obowiązującym prawem wspólnotowym, w tym w szczególności z dyrektywą Rady 2003/86/WE⁽¹⁾, dyrektywą Rady 2003/109/WE⁽²⁾ i dyrektywą 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽³⁾.
- (17) Ilekroć w niniejszej decyzji mowa jest o państwie, w którym osoba skazana „mieszka”, oznacza to miejsce, z którym osoba ta jest związana poprzez zwykłe miejsce pobytu i poprzez takie elementy, jak rodzina oraz więzi społeczne i zawodowe.
- (18) W ramach stosowania art. 5 ust. 1 powinno być możliwe przekazanie wyroku lub jego poświadczony kopii wraz z zaświadczeniem właściwemu organowi państwa wykonującego w dowolny sposób umożliwiający uzyskanie pisemnego potwierdzenia – na przykład pocztą elektroniczną lub faksem – który pozwoli państwu wykonującemu na stwierdzenie jego autentyczności.
- (19) W przypadkach, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. k), państwo wykonujące powinno przed odmową uznania i wykonania kary obejmującej środek inny niż kara pozbawienia wolności rozważyć możliwość dostosowania kary zgodnie z niniejszą decyzją ramową.
- (20) Podstawa odmowy, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. k), może mieć również zastosowanie w przypadkach, w których dana osoba nie została uznana winną popełnienia przestępstwa, chociaż właściwy organ zastosował w związku z popełnieniem przestępstwa środek polegający na pozbawieniu wolności inny niż kara pozbawienia wolności.
- (21) Podstawa odmowy odnosząca się do terytorialności, powinna być stosowana wyłącznie w wyjątkowych przypadkach z myślą o zapewnieniu jak najszerzej współpracy przewidzianej na mocy przepisów niniejszej decyzji ramowej, przy jednoczesnym uwzględnieniu jej celu. Każda decyzja, w której stosuje się tę podstawę odmowy, powinna być wydawana na podstawie analizy konkretnego przypadku oraz konsultacji przeprowadzanych pomiędzy właściwymi organami państwa wydającego i państwa wykonującego.
- (22) Termin określony w art. 12 ust. 2 powinien być stosowany przez państwa członkowskie w taki sposób, aby co do zasady wydanie prawomocnego orzeczenia i zakończenie postępowania odwoławczego następowało w okresie 90 dni.
- (23) Artykuł 18 ust. 1 stanowi, że zasada specjalności ma zastosowanie jedynie w przypadkach, w których dana osoba została przekazana do państwa wykonującego, z zastrzeżeniem przypadków wyszczególnionych w ust. 2. Nie powinna w związku z tym mieć ona zastosowania w przypadkach, w których dana osoba nie została przekazana do państwa wykonującego, na przykład gdy osoba ta zbiegła do państwa wykonującego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ RAMOWĄ:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Definicje

Na użytek niniejszej decyzji ramowej:

- a) „wyrok” oznacza prawomocne orzeczenie lub nakaz sądu państwa wydającego nakładające karę na osobę fizyczną;
- b) „kara” oznacza karę pozbawienia wolności lub środek polegający na pozbawieniu wolności orzeczone za przestępstwo na czas określony lub nieokreślony na podstawie przeprowadzonego postępowania karnego;
- c) „państwo wydające” oznacza państwo członkowskie, w którym został wydany wyrok;
- d) „państwo wykonujące” oznacza państwo członkowskie, do którego został przekazany wyrok w celu jego uznania i wykonania.

Artykuł 2

Wyznaczenie właściwych organów

1. Każde państwo członkowskie informuje Sekretariat Generalny Rady o tym, który organ lub organy zgodnie z jego prawem krajowym są w rozumieniu niniejszej decyzji ramowej właściwe w przypadkach, gdy to państwo członkowskie jest państwem wydającym lub państwem wykonującym.

2. Sekretariat Generalny Rady udostępnia otrzymane informacje wszystkim państwom członkowskim i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 251 z 3.10.2003, s. 12.

⁽²⁾ Dz.U. L 16 z 23.1.2004, s. 44.

⁽³⁾ Dz.U. L 158 z 30.4.2004, s. 77.

Artykuł 3

Cel i zakres stosowania

1. Celem niniejszej decyzji ramowej jest określenie zasad, zgodnie z którymi państwo członkowskie, aby ułatwić resocjalizację osoby skazanej, uznaje wyrok i wykonuje karę.

2. Niniejsza decyzja ramowa ma zastosowanie w przypadkach, gdy osoba skazana znajduje się w państwie wydającym lub w państwie wykonującym.

3. Niniejsza decyzja ramowa ma zastosowanie wyłącznie do uznawania wyroków oraz wykonywania kar w rozumieniu niniejszej decyzji ramowej. Przekazania wyroku nie uniemożliwia fakt, że oprócz kary postanowiono o karze pieniężnej lub konfiskacie, która to kara pieniężna nie została jeszcze uiszczona, a konfiskata wykonana. Uznanie i wykonanie takich kar pieniężnych i nakazów konfiskaty w innym państwie członkowskim następuje na podstawie instrumentów stosowanych między państwami członkowskimi, w szczególności decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym⁽¹⁾ i decyzji ramowej Rady 2006/783/WSiSW z dnia 6 października 2006 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty⁽²⁾.

4. Niniejsza decyzja ramowa nie narusza obowiązku poszanowania praw podstawowych i podstawowych zasad prawnych określonych w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej.

ROZDZIAŁ II

UZNAWANIE WYROKÓW I WYKONYWANIE KAR

Artykuł 4

Kryteria mające zastosowanie do przekazywania wyroku i zaświadczenia do innego państwa członkowskiego

1. W sytuacji gdy osoba skazana przebywa w państwie wydającym lub państwie wykonującym i pod warunkiem że osoba ta wyraziła zgodę, jeśli jest to wymagane zgodnie z art. 6, wyrok wraz z zaświadczeniem, którego standardowy formularz określono w załączniku I, może być przekazany do jednego z następujących państw członkowskich:

a) państwa członkowskiego, którego osoba skazana jest obywatelem i w którym mieszka; lub

b) państwa członkowskiego, którego osoba skazana jest obywatelem, ale w którym nie mieszka, i do którego będzie deportowana po zwolnieniu jej z wykonania kary na podstawie nakazu o wydaleniu lub deportacji będącego częścią wyroku lub decyzji sądowej albo administracyjnej lub jakiegokolwiek innego środka będącego następstwem wyroku; lub

c) państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie, o którym mowa w lit. a) lub b), którego właściwy organ wyrazi zgodę na przekazanie do tego państwa członkowskiego wyroku i zaświadczenia.

2. Przekazanie wyroku i zaświadczenia może nastąpić, jeżeli właściwy organ państwa wydającego – w odpowiednich przypadkach po konsultacjach między właściwymi organami państwa wydającego i państwa wykonującego – uzyskał pewność, że wykonanie kary przez państwo wykonujące będzie miało na celu ułatwienie resocjalizacji osoby skazanej.

3. Przed przekazaniem wyroku i zaświadczenia właściwy organ państwa wydającego może za pomocą wszelkich odpowiednich środków przeprowadzić konsultacje z właściwym organem państwa wykonującego. Konsultacje są obowiązkowe w przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. c). W tych przypadkach właściwy organ państwa wykonującego niezwłocznie informuje państwo wydające czy wyraża zgodę na przekazanie wyroku.

4. Podczas takich konsultacji właściwy organ państwa wykonującego może przedstawić właściwemu organowi państwa wydającego uzasadnioną opinię, stwierdzając, że wykonanie kary w państwie wykonującym nie ułatwiłoby ani resocjalizacji osoby skazanej, ani jej pełnej reintegracji społecznej.

W przypadkach, w których nie przeprowadzono konsultacji, opinia taka może zostać przedstawiona bezzwłocznie po przekazaniu wyroku i zaświadczenia. Właściwy organ państwa wydającego rozważa tę opinię i podejmuje decyzję o ewentualnym wycofaniu zaświadczenia.

5. Państwo wykonujące może z własnej inicjatywy wystąpić z wnioskiem do państwa wydającego o przekazanie wyroku wraz z zaświadczeniem. Również osoba skazana może wystąpić z wnioskiem do właściwych organów państwa wydającego lub państwa wykonującego o wszczęcie procedury przekazania wyroku i zaświadczenia na podstawie niniejszej decyzji ramowej. Wnioski złożone zgodnie z niniejszym ustępem nie skutkują obowiązkiem przekazania wyroku wraz z zaświadczeniem przez państwo wydające.

⁽¹⁾ Dz.U. L 76 z 22.3.2005, s. 16.

⁽²⁾ Dz.U. L 328 z 24.11.2006, s. 59.

6. W ramach wprowadzania w życie niniejszej decyzji ramowej państwa członkowskie przyjmują środki, które w szczególności uwzględniają cel, jakim jest ułatwienie resocjalizacji osoby skazanej, stanowiącej podstawę dla właściwych organów do podjęcia decyzji o ewentualnym wydaniu zgody na przekazanie wyroku i zaświadczenia w przypadkach, do których odnosi się ust. 1 lit. c).

7. Przy przyjęciu niniejszej decyzji ramowej lub później każde państwo członkowskie może powiadomić Sekretariat Generalny Rady, że – w związku z ustaleniami dokonanymi z innymi państwami członkowskimi, które przekazały takie samo powiadomienie – nie jest wymagana jego uprzednia zgoda zgodnie z ust. 1 lit. c) na przekazanie wyroku i zaświadczenia:

- a) jeżeli osoba skazana mieszka i legalnie przebywa w sposób ciągły od co najmniej pięciu lat w państwie wykonującym i zachowa prawo stałego pobytu w tym państwie; lub
- b) jeżeli osoba skazana jest obywatelem państwa wykonującego – w przypadkach innych niż określone w ust. 1 lit. a) i b).

W przypadkach, o których mowa w lit. a), prawo stałego pobytu oznacza, że dana osoba:

- ma prawo stałego pobytu w danym państwie członkowskim zgodnie z prawem krajowym wprowadzającym w życie przepisy wspólnotowe przyjęte na podstawie art. 18, 40, 44 i 52 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, lub
- posiada ważne pozwolenie na pobyt, stały lub długoterminowy, w danym państwie członkowskim, zgodnie z prawem krajowym wprowadzającym w życie przepisy wspólnotowe przyjęte na podstawie art. 63 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, w odniesieniu do państw członkowskich, do których stosuje się takie przepisy wspólnotowe, lub zgodnie z prawem krajowym w odniesieniu do państw członkowskich, do których nie mają one zastosowania.

Artykuł 5

Przekazywanie wyroku i zaświadczenia

1. Właściwy organ państwa wydającego przekazuje wyrok lub jego poświadczoną kopię wraz z zaświadczeniem bezpośrednio właściwemu organowi państwa wykonującego w dowolny sposób umożliwiający uzyskanie pisemnego potwierdzenia, który pozwoli państwu wykonującemu na stwierdzenie jego autentyczności. Oryginał wyroku lub jego

poświadczoną kopię oraz oryginał zaświadczenia wysyła się państwu wykonującemu, jeśli tego zażąda. Wszelkie oficjalne zawiadomienia są również przekazywane bezpośrednio pomiędzy wymienionymi właściwymi organami.

2. Zaświadczenie musi być podpisane, a jego treść poświadczona jako zgodna z prawdą przez właściwy organ państwa wydającego.

3. Państwo wydające za każdym razem przekazuje wyrok wraz z zaświadczeniem tylko do jednego państwa wykonującego.

4. Jeżeli właściwemu organowi państwa wydającego nie jest znany właściwy organ państwa wykonującego, podejmuje on niezbędne starania w celu uzyskania takiej informacji od państwa wykonującego, również poprzez punkty kontaktowe europejskiej sieci sądowej utworzonej na podstawie wspólnego działania Rady 98/428/WSiSW⁽¹⁾.

5. Jeżeli organ państwa wykonującego, który otrzymuje wyrok wraz z zaświadczeniem, nie jest właściwy do uznania tego wyroku ani do podjęcia działań niezbędnych do jego wykonania, przekazuje on z urzędu wyrok wraz z zaświadczeniem właściwemu organowi państwa wykonującego oraz informuje o tym właściwy organ państwa wydającego.

Artykuł 6

Stanowisko osoby skazanej i powiadomienie jej

1. Bez uszczerbku dla ust. 2 wyrok wraz z zaświadczeniem może być przekazany do państwa wykonującego w celach jego uznania i wykonania kary wyłącznie za zgodą osoby skazanej zgodnie z prawem państwa wydającego.

2. Zgoda osoby skazanej nie jest wymagana w przypadku, gdy wyrok wraz z zaświadczeniem jest przekazywany:

- a) do państwa członkowskiego, którego osoba skazana jest obywatelem i w którym mieszka;
- b) do państwa członkowskiego, do którego osoba skazana będzie deportowana po zwolnieniu jej z wykonania kary na podstawie nakazu o wydaleniu lub deportacji będącego częścią wyroku lub decyzji sądu albo organu administracyjnego lub jakiegokolwiek innego środka będącego następstwem wyroku;

⁽¹⁾ Dz.U. L 191 z 7.7.1998, s. 4.

c) do państwa członkowskiego, do którego osoba ta zbiegła lub wróciła w inny sposób z powodu grożącego jej w państwie wydającym postępowania karnego lub w następstwie skazania w tym państwie wydającym.

3. We wszystkich przypadkach, gdy osoba skazana nadal przebywa w państwie wydającym, umożliwia się jej wyrażenie swojego stanowiska ustnie lub pisemnie. Jeżeli państwo wydające uznaje to za konieczne ze względu na wiek, stan fizyczny lub umysłowy osoby skazanej, umożliwia się wyrażenie stanowiska jej przedstawicielowi prawnemu.

Przy podejmowaniu decyzji o przekazaniu wyroku wraz z zaświadczeniem uwzględnia się stanowisko osoby skazanej. Jeżeli dana osoba korzysta z możliwości przewidzianej w niniejszym ustępie, jej stanowisko przekazywane jest państwu wykonującemu, w szczególności w związku z art. 4 ust. 4. Jeżeli dana osoba przedstawiła swoje stanowisko w formie ustnej, państwo wydające gwarantuje państwu wykonującemu dostęp do zapisu treści tego oświadczenia.

4. Właściwy organ państwa wydającego informuje osobę skazaną w zrozumiałym dla niej języku o podjęciu decyzji o przekazaniu wyroku wraz z zaświadczeniem wykorzystując do tego standardowy formularz powiadomienia określony w załączniku II. Gdy w momencie podejmowania tej decyzji osoba skazana przebywa w państwie wykonującym, formularz ten jest przekazywany do państwa wykonującego, które odpowiednio powiadamia osobę skazaną.

5. Ustęp 2 lit. a) nie ma zastosowania do Polski jako państwa wydającego i jako państwa wykonującego, w przypadkach gdy wyrok został wydany przed upływem pięciu lat od dnia 5 grudnia 2011 r. Polska może w dowolnym momencie poinformować Sekretariat Generalny Rady, że zaprzestaje korzystania z niniejszego odstępstwa.

Artykuł 7

Podwójna karalność

1. Następujące przestępstwa stanowią podstawę uznania orzeczenia i wykonania wyroku skazującego na karę pozbawienia wolności zgodnie z niniejszą decyzją ramową bez weryfikacji podwójnej karalności czynu, jeżeli w państwie wydającym są one zagrożone karą pozbawienia wolności lub zastosowaniem środka polegającego na pozbawieniu wolności w maksymalnym wymiarze co najmniej trzech lat, zgodnie z definicją tych przestępstw w systemie prawnym państwa wydającego:

— udział w organizacji przestępczej,

— terroryzm,

— handel ludźmi,

— wykorzystywanie seksualne dzieci i pornografia dziecięca,

— nielegalny obrót środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi,

— nielegalny obrót bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi,

— korupcja,

— nadużycia finansowe, w tym na szkodę interesów finansowych Wspólnot Europejskich w rozumieniu Konwencji z dnia 26 lipca 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾,

— pranie korzyści z przestępstwa,

— fałszowanie pieniędzy, w tym euro,

— przestępstwa komputerowe,

— przestępstwa przeciwko środowisku, w tym nielegalny obrót zagrożonymi gatunkami roślin i zwierząt,

— udzielanie pomocy w nielegalnym przekroczeniu granicy lub w nielegalnym pobycie,

— zabójstwo, ciężkie uszkodzenie ciała,

— nielegalny obrót organami i tkankami ludzkimi,

— uprowadzenie osoby, bezprawne pozbawienie wolności i wzięcie zakładników,

— rasizm i ksenofobia,

— kradzież w formie zorganizowanej lub rozbój z użyciem broni,

— nielegalny obrót dobrami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki,

— oszustwo,

⁽¹⁾ Dz.U. C 316 z 27.11.1995, s. 49.

- wymuszenie rozbójnicze,
- podrabianie i piractwo produktów,
- fałszowanie dokumentów urzędowych i obrót takimi dokumentami,
- fałszowanie środków płatniczych,
- nielegalny obrót hormonami i innymi substancjami wzrostu,
- nielegalny obrót materiałami jądrowymi i radioaktywnymi,
- obrót kradzionymi pojazdami,
- zgwałcenie,
- podpalenie,
- przestępstwa należące do właściwości Międzynarodowego Trybunału Karnego,
- porwanie statku wodnego lub powietrznego,
- sabotaż.

2. Rada, stanowiąc jednomyślnie po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego na warunkach określonych w art. 39 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, może w dowolnym czasie podjąć decyzję o dodaniu innych rodzajów przestępstw do wykazu zawartego w ust. 1. Rada analizuje w świetle sprawozdania przedłożonego jej na podstawie art. 29 ust. 5 niniejszej decyzji ramowej, czy wykaz ten należy rozszerzyć lub zmienić.

3. W odniesieniu do przestępstw innych niż określone w ust. 1 państwo wykonujące może uzależnić uznanie wyroku i wykonanie kary od tego, czy odnoszą się one do czynów stanowiących przestępstwo także w świetle prawa państwa wykonującego, niezależnie od znamion przestępstwa czy jego opisu.

4. Każde państwo członkowskie może w przy przyjęciu niniejszej decyzji ramowej lub później stwierdzić w oświadczeniu złożonym w Sekretariacie Generalnym Rady, że nie będzie stosowało ust. 1. Oświadczenie takie można wycofać w dowolnym czasie. Oświadczenia takie oraz infor-

macje o ich wycofaniu podlegają publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 8

Uznanie wyroku i wykonanie kary

1. Właściwy organ państwa wykonującego uznaje wyrok, który został przekazany zgodnie z art. 4, jak również z procedurą przewidzianą w art. 5, oraz niezwłocznie podejmuje wszelkie niezbędne środki w celu wykonania kary, chyba że właściwy organ postanowi powołać się na jedną z podstaw odmowy uznania i wykonania przewidzianych w art. 9.

2. Jeżeli kara ze względu na jej czas trwania jest niezgodna z prawem państwa wykonującego, właściwy organ tego państwa może podjąć decyzję o dostosowaniu kary jedynie w przypadku, gdy kara ta przekracza maksymalny wymiar kary przewidziany za podobne przestępstwa w prawie krajowym tego państwa. Dostosowana kara nie jest łagodniejsza niż maksymalny wymiar kary przewidziany za podobne przestępstwa w prawie państwa wykonującego.

3. Jeżeli kara ze względu na jej rodzaj jest niezgodna z prawem państwa wykonującego, właściwy organ państwa wykonującego może dostosować ją do rodzaju kary lub środka przewidzianego za podobne przestępstwa zgodnie z prawem tego państwa. Taki rodzaj kary lub środka odpowiada możliwie najściślej karze orzeczonej w państwie wydającym, która nie może zostać zastąpiona karą pieniężną.

4. Dostosowanie kary nie może spowodować zaostrzenia kary orzeczonej w państwie wydającym pod względem rodzaju lub czasu trwania.

Artykuł 9

Podstawy odmowy uznania i wykonania

1. Właściwy organ państwa wykonującego może odmówić uznania wyroku i wykonania kary, jeżeli:

- a) zaświadczenie, o którym mowa w art. 4, jest niekompletne lub w sposób oczywisty nie odpowiada wyrokowi i nie zostało uzupełnione lub poprawione w rozsądnym terminie wyznaczonym przez właściwy organ państwa wykonującego;
- b) nie są spełnione kryteria określone w art. 4 ust. 1;
- c) wykonanie kary byłoby sprzeczne z zasadą *ne bis in idem*;

- d) w przypadku, o którym mowa w art. 7 ust. 3, oraz – gdy państwo wykonujące złożyło oświadczenie na podstawie art. 7 ust. 4 – w przypadku, o którym mowa w art. 7 ust. 1, wyrok odnosi się do czynów, które zgodnie z prawem państwa wykonującego nie stanowiłyby przestępstwa. W odniesieniu do podatków lub opłat, ceł i obrotu dewizowego nie odmawia się jednak wykonania wyroku na tej podstawie, że prawo państwa wykonującego nie nakłada tego samego rodzaju podatków lub opłat albo też nie zawiera tego samego rodzaju przepisów dotyczących podatków, opłat, ceł oraz obrotu dewizowego, co prawo państwa wydającego;
- e) wykonanie kary uległo przedawnieniu zgodnie z prawem państwa wykonującego;
- f) zgodnie z prawem państwa wykonującego istnieje immunitet uniemożliwiający wykonanie kary;
- g) kara została orzeczona wobec osoby, która zgodnie z prawem państwa wykonującego ze względu na swój wiek nie może zostać pociągnięta do odpowiedzialności karnej za czyny, w odniesieniu do których wydano wyrok;
- h) w chwili otrzymania wyroku przez właściwy organ państwa wykonującego pozostało do odbycia mniej niż sześć miesięcy kary;
- i) wyrok został wydany zaocznie, o ile w zaświadczeniu nie poświadczono, że dana osoba została wezwana do stawienia się osobiście lub została poinformowana przez przedstawiciela, umocowanego zgodnie z prawem krajowym państwa wydającego, o czasie i miejscu postępowania, w wyniku którego wydano wyrok zaoczny lub że osoba ta zgłosiła właściwemu organowi, że nie kwestionuje rozstrzygnięcia;
- j) przed podjęciem decyzji zgodnie z art. 12 ust. 1 państwo wykonujące składa wnioski na podstawie art. 18 ust. 3, a państwo wydające nie wyraża zgody, zgodnie z art. 18 ust. 2 lit. g), na to, by przeciw danej osobie prowadzić postępowanie karne, orzec wobec niej karę lub pozbawić wolności w państwie wykonującym za przestępstwo popełnione przed przekazaniem inne niż to, w związku z którym osoba ta została przekazana;
- k) orzeczona kara obejmuje środek związany z leczeniem psychiatrycznym lub opieką zdrowotną, lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności, który – niezależnie od art. 8 ust. 3 – nie może zostać wykonany przez państwo wykonujące zgodnie z systemem prawnym lub systemem opieki zdrowotnej tego państwa członkowskiego;
- l) wyrok odnosi się do przestępstw, które na mocy prawa państwa wykonującego są uznawane za popełnione w pełni lub w większej lub w zasadniczej części na teryto-

rium państwa wykonującego lub w miejscu równoznacznym z takim terytorium.

2. Każda decyzja podjęta na mocy ust. 1 lit. l), dotycząca przestępstw popełnionych częściowo na terytorium państwa wykonującego lub w miejscu równoznacznym z jego terytorium, podejmowana jest przez właściwy organ państwa wykonującego indywidualnie dla każdego przypadku i z uwzględnieniem szczególnych okoliczności, a w szczególności tego, czy czyn został popełniony w większej lub w zasadniczej części w państwie wydającym.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. a), b), c), i), k) oraz l), zanim właściwy organ państwa wykonującego podejmie decyzję o odmowie uznania wyroku i wykonania kary, przeprowadza on z wykorzystaniem wszelkich odpowiednich środków konsultacje z właściwym organem państwa wydającego, a w stosownych przypadkach zwraca się też z prośbą o niezwłoczne przekazanie wszystkich niezbędnych dodatkowych informacji.

Artykuł 10

Częściowe uznanie i wykonanie

1. Jeżeli właściwy organ państwa wykonującego rozważa częściowe uznanie wyroku i częściowe wykonanie kary, to może on, przed podjęciem decyzji o odmowie uznania wyroku i wykonania kary w całości, przeprowadzić konsultacje z właściwym organem państwa wydającego w celu wypracowania porozumienia, o którym mowa w ust. 2.

2. Właściwe organy państwa wydającego i państwa wykonującego mogą w indywidualnych przypadkach uzgodnić częściowe uznanie i wykonanie kary zgodnie z ustalonymi przez siebie warunkami, pod warunkiem że takie uznanie i wykonanie nie skutkuje wydłużeniem czasu trwania kary. W przypadku braku takiego porozumienia zaświadczenie jest wycofywane.

Artykuł 11

Odroczenie uznania wyroku

W przypadku gdy zaświadczenie, o którym mowa w art. 4, jest niekompletne lub w sposób oczywisty nie odpowiada wyrokowi, uznanie wyroku może zostać odroczone w państwie wykonującym do momentu upływu rozsądnego terminu wyznaczonego przez państwo wykonujące na uzupełnienie lub poprawienie zaświadczenia.

Artykuł 12

Decyzja w sprawie wykonania kary i terminy

1. Właściwy organ państwa wykonującego podejmuje w najkrótszym możliwym terminie decyzję, czy uzna wyrok i wykona karę oraz informuje o tym państwo wydające, jak również o jakiegokolwiek decyzji dotyczącej dostosowania kary zgodnie z art. 8 ust. 2 i 3.

2. O ile nie występuje podstawa odroczenia zgodnie z art. 11 lub art. 23 ust. 3, prawomocne orzeczenie dotyczące uznania wyroku i wykonania kary zostaje wydane w terminie 90 dni od otrzymania wyroku i zaświadczenia.

3. Jeżeli w wyjątkowych przypadkach właściwy organ państwa wykonującego nie ma praktycznej możliwości zachowania terminu określonego w ust. 2, informuje o tym niezwłocznie w dowolny sposób właściwy organ państwa wydającego, podając przyczyny opóźnienia i przewidywany czas potrzebny do wydania prawomocnego orzeczenia.

Artykuł 13

Wycofanie zaświadczenia

Dopóki nie rozpoczęło się wykonywanie kary w państwie wykonującym, państwo wydające może wycofać zaświadczenie z tego państwa, podając powody swojego działania. Po wycofaniu zaświadczenia państwo wykonujące zaprzestaje wykonywania kary.

Artykuł 14

Tymczasowe aresztowanie

W przypadku gdy osoba skazana znajduje się w państwie wykonującym, państwo wykonujące na żądanie państwa wydającego może przed otrzymaniem wyroku i zaświadczenia lub przed podjęciem decyzji o uznaniu wyroku i wykonaniu kary aresztować osobę skazaną lub podjąć każdy inny środek zapewniający, że osoba skazana pozostanie na jego terytorium do czasu podjęcia decyzji o uznaniu wyroku i wykonaniu kary. Czas trwania kary nie może zostać wydłużony w wyniku aresztowania na mocy niniejszego przepisu.

Artykuł 15

Przekazywanie osób skazanych

1. Jeżeli osoba skazana przebywa w państwie wydającym, jest ona przekazywana do państwa wykonującego w terminie uzgodnionym przez właściwe organy państwa wydającego i państwa wykonującego, jednakże nie później niż 30 dni po wydaniu przez państwo wykonujące prawomocnego orzeczenia o uznaniu wyroku i wykonaniu kary.

2. Jeśli nieprzewidziane okoliczności uniemożliwiają przekazanie osoby skazanej w terminie określonym w ust. 1, właściwe organy państwa wydającego i państwa wykonującego niezwłocznie kontaktują się ze sobą. Przekazanie następuje niezwłocznie po ustaniu tych okoliczności. Właściwy organ państwa wydającego niezwłocznie informuje właściwy organ państwa wykonującego i uzgadnia z nim nowy termin przekazania. W takim przypadku przekazanie następuje w terminie 10 dni od uzgodnionej w ten sposób nowej daty.

Artykuł 16

Tranzyt

1. Każde państwo członkowskie zezwala zgodnie ze swoim prawem na tranzyt przez swoje terytorium osoby skazanej, która jest przekazywana do państwa wykonującego, pod warunkiem że państwo wydające, wraz z wnioskiem o tranzyt, przekazało mu kopię zaświadczenia, o którym mowa w art. 4. Wniosek o tranzyt i zaświadczenie mogą zostać przekazane w dowolny sposób pozwalający na uzyskanie pisemnego potwierdzenia. Na wniosek państwa członkowskiego, do którego zwrócono się o zezwolenie na tranzyt, państwo wydające dostarcza tłumaczenie zaświadczenia na jeden z języków – wskazanych we wniosku – akceptowanych przez państwo członkowskie, do którego zwrócono się o zezwolenie na tranzyt.

2. Po otrzymaniu wniosku o zezwolenie na tranzyt państwo członkowskie, do którego zwrócono się o to zezwolenie, informuje państwo wydające, jeżeli nie może zapewnić, że na jego terytorium osoba skazana nie będzie ścigana lub, z zastrzeżeniem ust. 1, zatrzymana, lub też jej wolność nie zostanie w inny sposób ograniczona w związku z przestępstwem popełnionym lub karą orzeczoną przed opuszczeniem przez tę osobę terytorium państwa wydającego. W takim przypadku państwo wydające może wycofać swój wniosek.

3. Państwo członkowskie, przez którego terytorium ma się odbyć tranzyt, powiadamia w ten sam sposób o swojej decyzji, która podejmowana jest w trybie priorytetowym, nie później niż w terminie tygodnia od otrzymania wniosku. Podjęcie tej decyzji można odroczyć do czasu przekazania państwu członkowskiemu, do którego zwrócono się z wnioskiem o zezwolenie na tranzyt, tłumaczenia, w przypadku gdy zwrócono się o nie na mocy ust. 1.

4. Państwo członkowskie, do którego zwrócono się z wnioskiem o zezwolenie na tranzyt, może zatrzymać osobę skazaną w areszcie tylko na taki okres, jaki wymagany jest ze względu na tranzyt przez jego terytorium.

5. Wniosek o tranzyt nie jest wymagany w przypadku transportu drogą lotniczą, jeżeli nie są planowane międzylądowania. W przypadku niezaplanowanego lądowania państwo wydające przekazuje jednak w terminie 72 godzin informacje, o których mowa w ust. 1.

Artykuł 17

Prawo regulujące wykonanie

1. Wykonanie kary podlega prawu państwa wykonującego. Jedynie organy państwa wykonującego, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, są właściwe w sprawach dotyczących procedury wykonania i określenia wszystkich odnoszących się do niej środków, w tym podstaw przedterminowego lub warunkowego zwolnienia.

2. Właściwy organ w państwie wykonującym zalicza pełny okres pozbawienia wolności już odbyty w związku z karą, w odniesieniu do której wydany był wyrok, na poczet całkowitego okresu kary pozbawienia wolności, która ma zostać odbyta w państwie wykonującym.

3. Właściwy organ państwa wykonującego powiadamia na żądanie właściwy organ państwa wydającego o obowiązujących przepisach dotyczących przedterminowego lub warunkowego zwolnienia. Państwo wydające może zgodzić się na zastosowanie takich przepisów lub może wycofać zaświadczenie.

4. Państwa członkowskie mogą postanowić, że decyzje w sprawie przedterminowego lub warunkowego zwolnienia mogą również uwzględniać te przepisy prawa krajowego, wskazane przez państwo wydające, zgodnie z którymi dana osoba ma prawo do przedterminowego lub warunkowego zwolnienia w określonym momencie.

Artykuł 18

Zasada specjalności

1. Osoba przekazana do państwa wykonującego zgodnie z niniejszą decyzją ramową nie może, z zastrzeżeniem ust. 2, być ścigana, skazana lub w inny sposób pozbawiona wolności za przestępstwo popełnione przed jej przekazaniem, inne niż to, w związku z którym została przekazana.

2. Ustęp 1 nie ma zastosowania w następujących przypadkach:

- a) gdy osoba – mając możliwość opuszczenia terytorium państwa wykonującego – nie uczyniła tego w terminie 45 dni od jej ostatecznego zwolnienia lub po opuszczeniu tego terytorium powróciła na nie;
- b) gdy przestępstwo nie jest zagrożone karą pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym polegającym na pozbawieniu wolności;
- c) gdy postępowanie karne nie prowadzi do zastosowania środka ograniczającego wolność osobistą;
- d) gdy osoba skazana mogłaby podlegać karze lub zastosowaniu środka niepolegającego na pozbawieniu wolności, w szczególności karze pieniężnej lub środkowi zastosowanemu w jej miejsce, nawet jeżeli kara ta lub środek zastosowany w jej miejsce mogą powodować ograniczenie wolności osobistej danej osoby;
- e) gdy osoba wyraziła zgodę na przekazanie;
- f) gdy osoba skazana, po jej przekazaniu, wyraźnie zrzekła się prawa do zastosowania wobec niej zasady specjalności w odniesieniu do określonych przestępstw popełnionych przed jej przekazaniem. Zrzeczenie dokonywane jest przed

właściwymi organami sądowymi państwa wykonującego i jest ono protokołowane zgodnie z prawem krajowym tego państwa. Oświadczenie o zrzeczeniu sporządza się w taki sposób, aby wynikało z niego jasno, że osoba dokonała go dobrowolnie z pełną świadomością jego skutków. W tym celu dana osoba ma prawo do zasięgnięcia porady prawnej;

- g) w przypadkach innych niż wymienione w lit. a)–f), gdy państwo wydające wyraża zgodę w myśl ust. 3.

3. Wniosek o wyrażenie zgody składa się do właściwego organu państwa wydającego wraz z informacjami, o których mowa w art. 8 ust. 1 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW, oraz z tłumaczeniem, o którym mowa w art. 8 ust. 2 tej decyzji ramowej. Zgoda jest udzielana, jeśli w myśl tej decyzji ramowej zachodzi obowiązek wydania danej osoby. Decyzja podejmowana jest w terminie do 30 dni od otrzymania wniosku. W sytuacjach, o których mowa w art. 5 wspomnianej decyzji ramowej, państwo wykonujące udziela gwarancji przewidzianych w tym artykule.

Artykuł 19

Amnestia, ułaskawienie, rewizja wyroku

1. Państwo wydające oraz państwo wykonujące mogą postanowić o amnestii lub zastosować ułaskawienie.
2. Jedynie państwo wydające może rozstrzygać wnioski o rewizję wyroku nakładającego karę, która ma być wykonana zgodnie z niniejszą decyzją ramową.

Artykuł 20

Informacje przekazywane przez państwo wydające

1. Właściwy organ państwa wydającego niezwłocznie informuje właściwy organ państwa wykonującego o wszelkich decyzjach lub środkach, w wyniku których kara przestaje być wykonalna ze skutkiem natychmiastowym lub po upływie określonego czasu.

2. Właściwy organ państwa wykonującego zaprzestaje wykonywania kary bezpośrednio po uzyskaniu od właściwego organu państwa wydającego informacji o decyzji lub środku, o których mowa w ust. 1.

Artykuł 21

Informacje przekazywane przez państwo wykonujące

Właściwy organ państwa wykonującego niezwłocznie informuje właściwy organ państwa wydającego w dowolny sposób pozwalający na uzyskanie pisemnego potwierdzenia:

- a) o przekazaniu wyroku i zaświadczenia właściwemu organowi odpowiedzialnemu za jego wykonanie zgodnie z art. 5 ust. 5;

- b) o tym, że w praktyce niemożliwe jest wykonanie kary, gdyż po przekazaniu wyroku i zaświadczenia do państwa wykonującego odszukanie osoby skazanej na terytorium państwa wykonującego jest niemożliwe, w którym to przypadku państwo wykonujące nie jest zobowiązane do wykonania kary;
- c) o wydaniu prawomocnego orzeczenia o uznaniu wyroku i wykonaniu kary wraz z datą wydania tego orzeczenia;
- d) o wszelkich orzeczeniach o odmowie uznania wyroku i wykonania kary zgodnie z art. 9, wraz z uzasadnieniem;
- e) o wszelkich orzeczeniach o dostosowaniu kary zgodnie z art. 8 ust. 2 lub 3, wraz z uzasadnieniem;
- f) o wszelkich decyzjach o niewykonaniu kary z powodów, o których mowa w art. 19 ust. 1, wraz z uzasadnieniem;
- g) o początku i końcu okresu warunkowego zwolnienia, w przypadku gdy jest to zaznaczone w zaświadczeniu przez państwo wydające;
- h) o ucieczce osoby skazanej;
- i) o wykonaniu kary, niezwłocznie po zakończeniu jej wykonywania.

Artykuł 22

Skutki przekazania osoby skazanej

1. Z zastrzeżeniem ust. 2 państwo wydające nie może przystąpić do wykonywania kary po rozpoczęciu jej wykonywania przez państwo wykonujące.
2. Państwo wydające ponownie uzyskuje prawo do wykonania kary po uzyskaniu informacji od państwa wykonującego o częściowym niewykonaniu kary zgodnie z art. 21 lit. h).

Artykuł 23

Języki

1. Zaświadczenie musi zostać przetłumaczone na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych państwa wykonującego. Każde państwo członkowskie może przy przyjęciu niniejszej decyzji ramowej lub później stwierdzić w oświadczeniu złożonym w Sekretariacie Generalnym Rady, że będzie przy-

jmowało tłumaczenie w jednym lub kilku innych językach urzędowych instytucji Unii Europejskiej.

2. Nie jest wymagane tłumaczenie wyroku, z zastrzeżeniem ust. 3.

3. Każde państwo członkowskie może przy przyjęciu niniejszej decyzji ramowej lub później stwierdzić w oświadczeniu złożonym w Sekretariacie Generalnym Rady, że jako państwo wykonujące może niezwłocznie po otrzymaniu wyroku i zaświadczenia zażądać – w przypadkach gdy uzna, że treść zaświadczenia jest niewystarczająca do podjęcia decyzji o wykonaniu kary – aby wyrok lub jego główne części został dostarczony z tłumaczeniem na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych państwa wykonującego lub na jeden lub kilka innych języków urzędowych instytucji Unii Europejskiej. Żądanie jest zgłaszane po przeprowadzeniu w razie konieczności konsultacji pomiędzy właściwymi organami państwa wydającego i państwa wykonującego, w celu określenia zasadniczych części wyroku, które należy przetłumaczyć.

Podjęcie decyzji o uznaniu wyroku i wykonaniu kary można odroczyć do czasu przekazania tłumaczenia państwu wykonującemu przez państwo wydające lub do czasu uzyskania tłumaczenia, w przypadku gdy państwo wykonujące podejmie decyzję o przetłumaczeniu wyroku na własny koszt.

Artykuł 24

Koszty

Koszty powstałe w związku ze stosowaniem niniejszej decyzji ramowej ponoszone są przez państwo wykonujące, z wyjątkiem kosztów przekazania osoby skazanej do państwa wykonującego oraz kosztów, które powstały wyłącznie na terytorium, na którym władzę sprawuje państwo wydające.

Artykuł 25

Wykonywanie kar w następstwie europejskiego nakazu aresztowania

Bez uszczerbku dla decyzji ramowej 2002/584/WSiSW przepisy niniejszej decyzji ramowej mają odpowiednio zastosowanie w zakresie, w jakim są zgodne z przepisami tej decyzji ramowej, do wykonywania kar, w przypadku gdy państwo członkowskie rozpocznie wykonywanie kary w sprawach objętych art. 4 ust. 6 tej decyzji ramowej lub gdy działając na mocy art. 5 ust. 3 tej decyzji ramowej, postawiło ono warunek, że dana osoba musi wrócić, aby odbyć karę w danym państwie członkowskim, dzięki czemu nie uniknie ona kary.

ROZDZIAŁ III

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 26

Stosunek do innych umów i uzgodnień

1. Bez uszczerbku dla ich stosowania pomiędzy państwami członkowskimi a państwami trzecimi oraz dla ich przejściowego stosowania na mocy art. 28, niniejsza decyzja ramowa zastępuje od dnia 5 grudnia 2011 r. odpowiednie przepisy następujących konwencji mających zastosowanie w stosunkach między państwami członkowskimi:

- Europejska konwencja o przekazywaniu osób skazanych z dnia 21 marca 1983 r. i jej protokół dodatkowy z dnia 18 grudnia 1997 r.,
- Europejska konwencja o międzynarodowej ważności wyroków karnych z dnia 28 maja 1970 r.,
- tytuł III rozdział 5 Konwencji wykonawczej z dnia 19 czerwca 1990 r. do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach,
- Konwencja między państwami członkowskimi Wspólnot Europejskich w sprawie wykonywania zagranicznych postanowień w sprawach karnych z dnia 13 listopada 1991 r.

2. Państwa członkowskie mogą nadal stosować dwustronne lub wielostronne umowy lub uzgodnienia obowiązujące po dniu 27 listopada 2008 r., o ile takie umowy lub uzgodnienia pozwalają na rozszerzenie celów niniejszej decyzji ramowej oraz przyczyniają się do uproszczenia lub ułatwienia procedur wykonywania kar.

3. Państwa członkowskie mogą zawierać dwustronne lub wielostronne umowy lub uzgodnienia po dniu 5 grudnia 2008 r., o ile takie umowy lub uzgodnienia pozwalają na rozszerzenie przepisów niniejszej decyzji ramowej oraz przyczyniają się do upraszczania lub dalszego usprawniania procedur wykonywania kar.

4. W terminie do dnia 5 marca 2009 r. państwa członkowskie informują Radę i Komisję o istniejących umowach i uzgodnieniach, o których mowa w ust. 2 i które zamierzają nadal stosować. Państwa członkowskie informują także Radę i

Komisję o wszelkich nowych umowach lub uzgodnieniach, o których mowa w ust. 3, w terminie trzech miesięcy od ich podpisania.

Artykuł 27

Terytorialny zakres stosowania

Niniejsza decyzja ramowa ma zastosowanie do Gibraltaru.

Artykuł 28

Przepis przejściowy

1. Wnioski otrzymane przed dniem 5 grudnia 2011 r. podlegają istniejącym instrumentom prawnym dotyczącym przekazywania osób skazanych. Wnioski otrzymane po tej dacie podlegają przepisom przyjętym przez państwa członkowskie zgodnie z niniejszą decyzją ramową.

2. Każde państwo członkowskie może jednak przy przyjęciu niniejszej decyzji ramowej przez Radę złożyć oświadczenie, w którym stwierdzi, że w przypadkach, w których prawomocny wyrok został wydany przed datą przez nie określoną, będzie ono jako państwo wydające i wykonujące nadal stosowało istniejące instrumenty prawne dotyczące przekazywania osób skazanych mające zastosowanie przed dniem 5 grudnia 2011 r. Jeśli takie oświadczenie zostanie złożone, instrumenty te mają zastosowanie w takich przypadkach w stosunku do wszystkich innych państw członkowskich, niezależnie od tego, czy złożyły one takie samo oświadczenie. Wspomniana data nie może być późniejsza niż 5 grudnia 2011 r. Oświadczenie to zostanie opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Może zostać ono wycofane w dowolnym momencie.

Artykuł 29

Wprowadzenie w życie

1. Państwa członkowskie podejmą niezbędne środki mające na celu wykonanie niniejszej decyzji ramowej w terminie od dnia 5 grudnia 2011 r.

2. Państwa członkowskie przekazują Sekretariatowi Generalnemu Rady oraz Komisji tekst przepisów przenoszących do ich prawa krajowego obowiązki nałożone na nie na mocy niniejszej decyzji ramowej. Na podstawie opracowanego przez Komisję sprawozdania wykorzystującego te informacje Rada, nie później niż dnia 5 grudnia 2012 r., ocenia, w jakim zakresie państwa członkowskie wykonały niniejszą decyzję ramową.

3. Sekretariat Generalny Rady powiadamia państwa członkowskie oraz Komisję o oświadczeniach lub powiadomieniach złożonych na podstawie art. 4 ust. 7 i art. 23 ust. 1 lub 3.

4. Bez uszczerbku dla art. 35 ust. 7 Traktatu o Unii Europejskiej państwo członkowskie doświadczające powtarzających się trudności w stosowaniu art. 25 niniejszej decyzji ramowej, które nie zostały rozwiązane drogą konsultacji dwustronnych, informuje Radę i Komisję o takich trudnościach. Na podstawie tych informacji i wszelkich innych dostępnych informacji Komisja sporządza sprawozdanie, dołączając do niego opis wszelkich inicjatyw, które uzna za stosowne, co służyć ma rozwiązaniu zgłoszonych trudności.

5. W terminie do dnia 5 grudnia 2013 r. Komisja sporządza na podstawie otrzymanych informacji sprawozdanie, dołączając do niego opis wszelkich inicjatyw, które uzna za stosowne. Na podstawie sprawozdania lub inicjatywy Komisji Rada dokonuje przeglądu w szczególności art. 25, aby rozważyć możliwość zastąpienia go bardziej szczegółowymi przepisami.

Artykuł 30

Wejście w życie

Niniejsza decyzja ramowa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 listopada 2008 r.

W imieniu Rady

M. ALLIOT-MARIE

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

ZAŚWIADCZENIE

o którym mowa w art. 4 decyzji ramowej Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków w sprawach karnych skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonywania tych wyroków w Unii Europejskiej ⁽¹⁾

a) * Państwo wydające:

* Państwo wykonujące:

b) Sąd wydający wyrok skazujący, który się uprawomocnił:

Nazwa:

Wyrok wydano dnia (data w formacie: dd-mm-rrrr):

Wyrok uprawomocnił się dnia (data w formacie: dd-mm-rrrr):

Sygnatura aktu wyroku (jeśli jest dostępna):

c) Informacje o organie, z którym można kontaktować się w kwestiach dotyczących zaświadczenia:

1. Rodzaj organu: proszę zaznaczyć właściwe pole:

Organ centralny

Sąd

Inny organ

2. Dane teleadresowe organu wskazanego w lit. c) pkt 1:

Nazwa:

.....

Adres:

.....

Nr tel.: (numer kierunkowy kraju) (numer kierunkowy strefy/miasta)

Nr faksu: (numer kierunkowy kraju) (numer kierunkowy strefy/miasta)

Adres poczty elektronicznej (jeśli jest dostępny):

3. Języki, w których można kontaktować się z ww. organem:

4. Dane kontaktowe osoby/osób, z którą/którymi należy się kontaktować w celu uzyskania dodatkowych informacji służących wykonaniu wyroku lub w celu uzgodnienia procedury przekazywania osób (imię i nazwisko, tytuł/ stanowisko służbowe, nr tel.; nr faksu, adres poczty elektronicznej), jeśli inne niż wskazane w pkt 2:

.....

.....

⁽¹⁾ Zaświadczenie to musi zostać sporządzone w jednym z języków urzędowych wykonującego państwa członkowskiego lub w jakimkolwiek innym języku zaakceptowanym przez to państwo albo musi zostać przetłumaczone na taki język.

d) Informacje dotyczące osoby, wobec której orzeczono karę:

Nazwisko:

Imię/imiiona:

Nazwisko rodowe (jeśli dotyczy):

Pseudonimy (jeśli dotyczy):

Płeć:

Obywatelstwo:

Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (jeśli jest dostępny):

Data urodzenia:

Miejsce urodzenia:

Ostatnie znane adresy/miejsca pobytu:

Język lub języki zrozumiałe dla danej osoby (jeśli są znane):

.....

Osoba skazana przebywa:

 w państwie wydającym i będzie przekazana do państwa wykonującego. w państwie wykonującym, w którym wyrok zostanie wykonany.

Ewentualne informacje dodatkowe – jeśli są dostępne:

1. Zdjęcie i odciski palców osoby skazanej lub dane teleadresowe osoby, z którą należy się skontaktować w celu uzyskania takich informacji:

.....

2. Rodzaj i numer dowodu tożsamości lub paszportu osoby skazanej:

.....

3. Rodzaj i numer pozwolenia na pobyt osoby skazanej:

.....

4. Inne istotne informacje o powiązaniach rodzinnych, osobistych lub zawodowych osoby skazanej z państwem wykonującym:

.....

.....

e) Wniosek państwa wydającego o zastosowanie aresztu tymczasowego (jeżeli osoba skazana przebywa w państwie wykonującym):

 Państwo wydające występuje do państwa wykonującego o aresztowanie osoby skazanej lub zastosowanie innych środków gwarantujących, że pozostanie ona na jego terytorium, dopóki nie zapadnie decyzja o uznaniu i wykonaniu wyroku. Państwo wydające już wystąpiło do państwa wykonującego o aresztowanie osoby skazanej lub zastosowanie innych środków gwarantujących, że pozostanie ona na jego terytorium, dopóki nie zapadnie decyzja o uznaniu i wykonaniu wyroku. Proszę podać nazwę organu w państwie wydającym, który podjął decyzję w sprawie wniosku o aresztowanie danej osoby (w stosownym przypadku oraz w miarę możliwości):

.....

.....

.....

f) Związek z jakimkolwiek wcześniejszym europejskim nakazem aresztowania (ENA):

- Europejski nakaz aresztowania został wydany w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności, a wykonujące państwo członkowskie podejmuje się wykonania tego wyroku lub środka (art. 4 ust. 6 decyzji ramowej w sprawie europejskiego nakazu aresztowania).

Data wydania europejskiego nakazu aresztowania oraz jego numer referencyjny, jeśli dostępny:

.....

Nazwa organu, który wydał europejski nakaz aresztowania:

Data wydania decyzji o podjęciu się wykonania nakazu oraz jej numer referencyjny, jeśli dostępny:

.....

Nazwa organu, który wydał decyzję o podjęciu się wykonania wyroku:

.....

- Europejski nakaz aresztowania został wydany w celu ścigania osoby, która jest obywatelem lub rezydentem państwa wykonującego, a państwo to wydało tę osobę pod warunkiem, że zostanie mu ona ponownie przekazana w celu odbycia w nim kary pozbawienia wolności lub wykonania środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności, które zostały orzeczone względem niej w wydającym państwie członkowskim (art. 5 ust. 3 decyzji ramowej w sprawie europejskiego nakazu aresztowania).

Data wydania decyzji o wydaniu danej osoby:

Nazwa organu, który wydał decyzję o wydaniu danej osoby:

Numer referencyjny decyzji, jeśli dostępny:

Data wydania danej osoby, jeśli ta data jest znana:

g) Powody przekazania wyroku i zaświadczenia (jeżeli wypełniono rubrykę f), niniejszą rubrykę można pominąć):

Wyrok i zaświadczenie zostają przekazane państwu wykonującemu, ponieważ organ wydający jest przekonany, że wykonanie wyroku w państwie wykonującym ułatwi resocjalizację osoby skazanej oraz:

- a) Osoba skazana jest obywatelem państwa wykonującego i mieszka w tym państwie.
- b) Osoba skazana jest obywatelem państwa wykonującego, do którego będzie ona deportowana po zwolnieniu jej z wykonania kary na podstawie nakazu o wydaleniu lub deportacji będącego częścią wyroku lub na podstawie decyzji sądu albo organu administracyjnego lub jakiegokolwiek innego środka będącego następstwem wyroku. Jeżeli nakaz wydalenia lub deportacji nie stanowi części wyroku, proszę podać nazwę organu, który wydał nakaz, datę jego wydania oraz numer referencyjny, jeśli dostępny:
- c) Państwo wykonujące jest państwem innym niż to, o którym mowa w lit. a) lub b), ale jego właściwy organ wyraża zgodę na przekazanie do tego państwa wyroku i zaświadczenia.
- d) Państwo wykonujące dokonało powiadomienia, o którym mowa w art. 4 ust. 7 decyzji ramowej, oraz:
- potwierdza się, że zgodnie z wiedzą właściwego organu państwa wydającego osoba skazana mieszka i legalnie przebywa w sposób ciągły od co najmniej pięciu lat w państwie wykonującym i zachowa prawo stałego pobytu w tym państwie; lub
- potwierdza się, że osoba skazana jest obywatelem państwa wykonującego.

h) Wyrok skazujący:

1. Wyrok obejmuje łącznie przestępstw.

Streszczenie stanu faktycznego i opis okoliczności, w jakich przestępstwo lub przestępstwa zostały popełnione, w tym czasu i miejsca; oraz określenie, na czym polegał udział osoby skazanej:

.....

Charakter i kwalifikacja prawna przestępstwa lub przestępstw oraz mające zastosowanie przepisy, na podstawie których wydano wyrok:

.....

2. Jeżeli przestępstwo lub przestępstwa wymienione w lit. h) stanowią przynajmniej jedno spośród następujących przestępstw – zgodnie z ich definicją w prawie państwa wydającego – zagrożonych w państwie wydającym karą pozbawienia wolności lub innym środkiem zabezpieczającym polegającym na pozbawieniu wolności o maksymalnym wymiarze co najmniej trzech lat, proszę zaznaczyć odpowiednie pole(-a):

- udział w organizacji przestępczej;
- terroryzm;
- handel ludźmi;
- wykorzystywanie seksualne dzieci i pornografia dziecięca;
- nielegalny obrót środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi;
- nielegalny obrót bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi;
- korupcja;
- nadużycia finansowe, w tym na szkodę interesów finansowych Wspólnot Europejskich w rozumieniu Konwencji z dnia 26 lipca 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich;
- pranie korzyści z przestępstwa;
- fałszowanie pieniędzy, w tym euro;
- przestępstwa komputerowe;
- przestępstwa przeciwko środowisku, w tym nielegalny obrót zagrożonymi gatunkami roślin i zwierząt;
- udzielanie pomocy w nielegalnym przekroczeniu granicy lub w nielegalnym pobycie;
- zabójstwo, ciężkie uszkodzenie ciała;
- nielegalny obrót organami i tkankami ludzkimi;
- uprowadzenie osoby, bezprawne pozbawienie wolności i wzięcie zakładników;
- rasizm i ksenofobia;
- kradzież w formie zorganizowanej lub rozbój z użyciem broni;
- nielegalny obrót dobrami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki;
- oszustwo;
- wymuszenie rozbójnicze;
- podrabianie i piractwo produktów;
- fałszowanie dokumentów urzędowych i obrót takimi dokumentami;
- fałszowanie środków płatniczych;
- nielegalny obrót hormonami i innymi substancjami wzrostu;
- nielegalny obrót materiałami jądrowymi i radioaktywnymi;
- obrót kradzionymi pojazdami;
- zgwałcenie;
- podpalenie;
- przestępstwa należące do właściwości Międzynarodowego Trybunału Karnego;
- porwanie statku wodnego lub powietrznego;
- sabotaż.

3. Jeżeli przestępstwo lub przestępstwa wymienione w pkt 1 nie są ujęte w pkt 2 lub jeżeli wyrok i zaświadczenie są przekazywane do państwa członkowskiego, które oświadczyło, że będzie weryfikować podwójną karalność (art. 7 ust. 4 decyzji ramowej), proszę podać pełen opis tego przestępstwa lub przestępstw:

.....

i) Informacje o wyroku skazującym:

1. Proszę wskazać, czy wyrok został wydany zaocznie:

 Nie. Tak. Potwierdza się, że: osobę skazaną powiadomiono – osobiście lub przez przedstawiciela umocowanego zgodnie z prawem państwa wydającego – o czasie i miejscu rozprawy, która zakończyła się wydaniem wyroku zaocznego; lub osoba skazana poinformowała właściwy organ, że nie kwestionuje rozstrzygnięcia.

2. Informacje dotyczące długości kary:

2.1. Całkowita długość kary (w dniach):

2.2. Całkowity okres pozbawienia wolności już odbyty w związku z karą orzeczoną w wydanym wyroku (w dniach):

..... na dzień [...] (data w formacie: dd-mm-rrrr):

2.3. Liczba dni, które należy odjąć od całkowitej długości kary z powodów innych, niż te, o których mowa w punkcie 2.2 (np. amnestie, ułaskawienia, skrócenia kary itp. już udzielone w odniesieniu do kary):
..... na dzień (data w formacie: dd-mm-rrrr):

2.4. Data, z którą kończy się odbywanie kary w państwie wydającym:

 Nie dotyczy, gdyż skazany przebywa obecnie na wolności Skazany jest obecnie pozbawiony wolności i zgodnie z prawem państwa wydającego kara będzie całkowicie odbyta z dniem (podać datę w formacie: dd-mm-rrrr) (1):

3. Rodzaj kary:

 kara pozbawienia wolności inny środek polegający na pozbawieniu wolności (proszę określić):
.....

j) Informacje dotyczące przedterminowego lub warunkowego zwolnienia:

1. Zgodnie z prawem państwa wydającego osobie skazanej przysługuje prawo do przedterminowego lub warunkowego zwolnienia po odbyciu:

 połowy kary dwóch trzecich kary innej części kary (proszę podać):

2. Właściwy organ państwa wydającego pragnie otrzymać informacje o:

 mających zastosowanie przepisach prawa państwa wykonującego dotyczących przedterminowego lub warunkowego zwolnienia osoby skazanej; początku i końca okresu przedterminowego lub warunkowego zwolnienia.

(1) Proszę wpisać datę, z którą kara byłaby całkowicie odbyta (nie uwzględniając możliwości jakiegokolwiek przedterminowego lub warunkowego zwolnienia), jeśli osoba skazana zostałaby w państwie wydającym.

k) Stanowisko osoby skazanej:

1. Osoba skazana nie mogła zostać wysłuchana, ponieważ już przebywa w państwie wykonującym.
2. Osoba skazana przebywa w państwie wydającym i:
 - a. wystąpiła o przekazanie wyroku i zaświadczenia
 - wyraziła zgodę na przekazanie wyroku i zaświadczenia
 - nie wyraziła zgody na przekazanie wyroku i zaświadczenia (proszę wskazać podane powody):
.....
.....
 - b. W załączeniu stanowisko osoby skazanej.
 - Stanowisko osoby skazanej zostało już przekazane państwu wykonującemu w dniu (podać datę w formacie dd-mm-rrrr):
.....

l) Inne okoliczności istotne dla sprawy (informacja nieobowiązkowa):

.....
.....

m) Informacje końcowe:

Tekst(-y) wyroku(-ów) jest (są) załączony(-e) do niniejszego zaświadczenia ⁽¹⁾.

Podpis organu wydającego zaświadczenie lub jego przedstawiciela potwierdzający prawdziwość zawartych w nim danych

.....

Nazwisko i imię:

Zajmowane stanowisko (tytuł/stanowisko służbowe)

Data:

Pieczęć urzędowa (jeżeli dostępna)

⁽¹⁾ Właściwy organ państwa wydającego ma obowiązek załączyć wszystkie wyroki związane z daną sprawą, które są niezbędne do uzyskania wszelkich informacji na temat prawomocnego wyroku, który ma być wykonany. Można również dołączyć wszelkie dostępne tłumaczenia wyroku(-ów).

ZAŁĄCZNIK II

POWIADOMIENIE OSOBY SKAZANEJ

Niniejszym powiadamia się Pana/Panią, że (nazwa właściwego organu państwa wydającego) podjął decyzję o przekazaniu wyroku (nazwa właściwego sądu państwa wydającego) z dnia (data ogłoszenia wyroku) (sygnatura akt wyroku – jeśli dostępna) do (nazwa państwa wykonującego) w celu uznania tego wyroku i wykonania orzeczonej w nim kary, zgodnie z prawem krajowym wprowadzającym w życie decyzję ramową Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonywania tych wyroków w Unii Europejskiej.

Wykonanie kary jest regulowane prawem (nazwa państwa wykonującego). O trybie wykonania wyroku i podejmowanych w związku z nim środkach, łącznie z podstawami przedterminowego lub warunkowego zwolnienia, decydują organy państwa wykonującego.

Właściwy organ (nazwa państwa wykonującego) jest zobowiązany do zaliczenia pełnego okresu pozbawienia wolności już odbytego w związku z karą na poczet całkowitego czasu trwania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Właściwy organ (nazwa państwa wykonującego) może dostosować orzeczoną karę jedynie wtedy, gdy jest ona niezgodna z prawem tego państwa pod względem czasu trwania lub charakteru. Dostosowana kara nie może spowodować zaostrzenia kary orzeczonej w (nazwa państwa wydającego) pod względem rodzaju lub czasu trwania.
